

Arrest

nr. 339 585 van 15 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MONDELAERS
Vroentestraat 2c
3290 DIEST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. MONDELAERS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U bent christenorthodox en behoort tot de Tigrinya etnie. U spreekt Tigrinya, een beetje Amhaars en een klein beetje Nederlands. U heeft drie zussen en twee broers, die beiden overleden zijn. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

U bent geboren op [...] 1984 te Dekemhare (zoba Dehub). Een aantal jaren later stierf uw vader. U ging naar school tot de vierde graad en werd in 1999 als minderjarige meegenomen naar Sawa voor uw militaire training. U werd opgeleid bij de eenheid 'Enda Commando' en aangesteld als lid van de speciale eenheden te Sawa. In 2006 werd u getransfereerd van Sawa naar Me'eter en een half jaar later werd u aangesteld als trainer in Wia.

Eind 2006 keerde u zonder toestemming terug naar Dekemhare, om voor uw zieke moeder te zorgen. U werd gearresteerd en opgesloten in Me'eter. U kon ontsnappen, maar werd gearresteerd en opgesloten in de

gevangenis van de zesde brigade te Sawa. Na een jaar en acht maanden werd u vrijgelaten en opnieuw aangesteld te Wia, alsook te Een. In 2009 werd uw zoon D.T.K. geboren te Dekemhare. Zijn moeder is M.G.. Tussen 2011 en 2013 was u opnieuw opgesloten in Me'eter. U werd teruggestuurd naar uw eenheid in Wia, maar deserteerde en keerde terug naar Dekemhare. Daar leefde u nog een jaar ondergedoken op verschillende plaatsen. U begon een relatie met M.I., die samen met u het land verliet.

In september 2014 ging u op illegale wijze de Eritrees-Ethiopische grens over. U werd opgevangen in het vluchtelingenkamp Hitsats. Uw vriendin was zwanger toen u in februari 2015 het kamp verliet. U reisde met een smokkelaar via Sudan en Libië naar Italië. Een aantal dagen later arriveerde u in België. Op 6 maart 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 oktober 2015 werd u erkend als vluchteling omwille van uw desertie en illegaal vertrek.

Op 5 december 2022 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden, omwille van poging tot verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, en opzettelijke slagen met werkonbekwaamheid van minder dan 4 maanden tot gevolg.

Op 3 mei 2023 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 12 oktober 2015 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 5 december 2022. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden, omwille van poging tot verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, en opzettelijke slagen met werkonbekwaamheid van minder dan 4 maanden tot gevolg.

Artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 5 december 2022. Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met: (1) de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; en (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dat u op 5 december 2022 schuldig werd bevonden aan poging tot verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, en opzettelijke slagen met werkonbekwaamheid van minder dan 4 maanden tot gevolg. Uit de feitenvaststellingen blijkt dat u in de avond van 11 juni 2022 in het park had afgesproken met het slachtoffer, die een goede kennis van u was. Jullie dronken alcohol en gingen rond 22 uur samen naar uw woning. Een uur later deed u de deur op slot. Toen het slachtoffer wou vertrekken, hield u haar tegen en dreigde u met fysiek geweld. In de ochtend van 12 juni 2022 escaleerde de situatie. U sloeg haar meermaals in haar aangezicht, zowel met uw vuisten als met een fles. U stampte haar meermaals met uw voet. Vervolgens duwde u haar op het zetelbed en sprong u op haar. U hield één hand rond haar keel en met de andere hand gaf u haar boksen. U kuste haar en betastte haar onder haar trui en aan haar borsten.

U probeerde haar broek uit te doen en zat met uw hand in haar broek aan haar zitvlak. Het slachtoffer verveerde zich en schreeuwde dat ze verkracht werd. Een buurvrouw hoorde haar geschreeuw en verwittigde de hulpdiensten. Toen de politieagenten binnenvielen, zagen ze u op het zetelbed op uw knieën tussen de benen van het slachtoffer. Ze lag op haar rug, met opgetrokken benen en haar handen voor haar hoofd ter bescherming. Toen u door de agenten van haar werd afgehaald, reageerde u bijzonder geagiteerd

en stelde u zich verbaal agressief op (rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, vonnis nr. J dd. 5 december 2022 (verder 'vonnis'), p. 3-4).

Deze elementen werden vastgesteld op basis van zowel de verklaringen van het slachtoffer als de objectieve elementen in het strafdossier. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de verklaring van de buurvrouw, die een vrouw hoorde schreeuwen "dat ze verkracht werd", en de vaststellingen van de politieagenten, die u aantroffen op uw knieën tussen de benen van het slachtoffer (vonnis, p. 5). De rechter beoordeelde de verklaringen van het slachtoffer dan ook als geloofwaardig. Wat uw verklaringen betreft, stelde u zich de feiten niet meer goed te herinneren omwille van uw dronken en gedrogeerde toestand. De rechtbank vond het niet aannemelijk dat u zich de feiten niet herinnert, maar wel herinnert dat u geen seksuele handelingen heeft gesteld naar het slachtoffer toe. Uw handelingen konden niet op een andere manier worden geïnterpreteerd dan dat u hiermee de seksuele integriteit van het slachtoffer aantastte en de intentie had om haar seksueel te penetreren (vonnis, p. 5). De rechtbank achtte de tenlasteleggingen van poging tot verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit bewezen. Ook de feiten van opzettelijke slagen zijn bewezen, gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de verklaringen van het slachtoffer en de buurvrouw, de medische vaststellingen bij het slachtoffer, en uw bekentenis (vonnis, p. 6).

Het feit dat de correctionele rechtbank van Antwerpen oordeelde dat aangetoond is dat u een dader was van de feiten van poging tot verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit en opzettelijke slagen, betekent ontegensprekelijk dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**.

Betreffende de **aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** kan worden gewezen op de veelzijdige gevolgen van dergelijke feiten voor het slachtoffer. Vooreerst was er sprake van lichamelijke letsels, waaronder een bebloed aangezicht dat kneuzingen en verwondingen vertoonde, letsels aan het oor, de linkerarm en de hals, alsook een brandwonde van een sigaret op de rechterhand. Ze werd overgebracht naar het ziekenhuis voor medische verzorging en twee weken arbeidsongeschikt verklaard (vonnis, p. 3). Gelet op de aard en ernst van de feiten, achtte de correctionele rechtbank van Antwerpen het aannemelijk dat de feiten ook op psychologisch vlak een impact hebben gehad op het slachtoffer. Seksueel geweld kan immers diepgaande en langdurige psychologische gevolgen hebben. Het zelfvertrouwen en veiligheidsgevoel van het slachtoffer werden ondermijnd. De rechter wees ook nog specifiek naar het feit dat ze ernstig miskend werd in haar seksuele integriteit (vonnis, p. 6).

In verband met de **op het misdrijf gestelde straf**, dient vooreerst te worden verwezen naar artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek (verder SwB). Dit bepaalt dat één straf kan worden opgelegd voor met elkaar verbonden feiten door eenheid van misdadig opzet, namelijk die gesteld op het zwaarste misdrijf. Artikel 417/11 SwB bepaalt dat verkrachting bestraft wordt met opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en artikel 52 SwB bepaalt dat de poging tot de misdaad, in casu verkrachting, wordt gestraft met een straf die onmiddellijk lager is dan die gesteld op de misdaad zelf. Luidens artikel 417/7 SwB wordt aantasting van de seksuele integriteit bestraft met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 5 jaar, en gaat dit volgens artikel 417/59 van de Strafwet gepaard met een veroordeling tot de ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 eerste lid. Daarnaast wordt het misdrijf opzettelijke slagen, luidens artikel 398, van de Strafwet bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maanden en met een geldboete van 26 euro tot 100 euro of met één van die straffen alleen. Indien de slagen of verwondingen een arbeidsongeschiktheid ten gevolge hebben, wordt de schuldige, volgens artikel 399 SwB, gestraft met een gevangenisstraf van 2 maanden tot 2 jaar en een geldboete van 50 euro tot 200 euro.

Bij het bepalen van de straf en strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en ernst van de feiten, de gevolgen voor het slachtoffer, uw persoonlijkheid en uw persoonlijke situatie.

De correctionele rechtbank van Antwerpen ging niet in op uw verzoek om een straf met uitstel op te leggen. Gelet op de ernst van de feiten en de impact ervan op het slachtoffer, meende de rechtbank dat een straf met uitstel u onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbare karakter van uw gedrag. U werd veroordeeld tot een **effectieve gevangenisstraf van 40 maanden**. U werd ook voor een **periode van 5 jaar ontzet uit uw rechten** van artikel 31 eerste lid van de Strafwet (vonnis, p. 7).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op **het gevaar voor de samenleving**. In uw hoofde wordt een **reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar** voor de samenleving vastgesteld. Zo is er omwille van de definitieve veroordeling sprake van een werkelijke bedreiging. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd, is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

In dit verband kan worden verwezen naar de motivering en strafmaat van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen. De feiten worden gekwalificeerd als ernstig en getuigend van een **gebrekkig normbesef**. U hield geen rekening met de fysieke, psychische en seksuele integriteit van uw slachtoffer en de emotionele impact die de feiten op haar zouden hebben. De rechter benadrukte dat er enkel omwille van externe factoren geen verkrachting heeft plaatsgevonden: "Louter dankzij het alert optreden van de buurvrouw en de snelle tussenkomst van de politiediensten kon erger worden voorkomen" (vonnis, p. 6), "Dat er geen penetratie heeft plaatsgevonden, is enkel en alleen te danken aan het verweer van het slachtoffer, het alerte optreden van de buurvrouw en de uiteindelijke tussenkomst van de politiediensten" (vonnis, p. 5).

Bovendien dient te worden benadrukt dat u de feiten blijft ontkennen en onvoldoende schuldinzicht toont.

In het kader van uw gerechtelijke procedure ontkende u de tenlasteleggingen van poging tot verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit. Tijdens uw politieverhoor trachtte u de geloofwaardigheid van de verklaringen van het slachtoffer te ondermijnen door haar te omschrijven als "een verslaafde" en "een vrouw die met iedereen mee gaat en die iedereen kan misbruiken" (vonnis, p. 4). U stelde haar misschien wel te hebben geslagen omdat u dronken was, maar kon zich dit niet meer herinneren. Ook ten overstaan van de onderzoeksrechter gaf u toe fysiek geweld te hebben gepleegd en wilde u zich daarvoor aan haar excuseren. U betwistte evenwel elke seksuele intentie en handeling. In dit verband verklaarde u enerzijds geen tekort aan vrouwen te hebben en anderzijds dronken en gedrogeerd te zijn geweest. U heeft geen herinneringen meer vanaf het moment dat u de cocaïne had gerookt. Op de vraag of u seks met het slachtoffer wou, antwoordde u niet meer te weten wat u gedaan heeft en wees u naar het feit dat zij ook gedronken had (vonnis, p. 4-5). Er dient te worden vastgesteld dat u de bewezen feiten blijft ontkennen en de schuld van u afschuift door te verwijzen naar uw dronken toestand. De psychiater, die werd aangesteld door het gerecht en u onderzocht, besloot eveneens dat u "weinig eigen verantwoordelijkheid" opneemt (vonnis, p. 6). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS toonde u geen schuldinzicht. Opnieuw beschreef u het slachtoffer als een drugsverslaafde en een leugenaar. U kan dan ook niet begrijpen waarom u in deze situatie bent terechtgekomen (notities persoonlijk onderhoud dd. 22 april 2025 (verder 'notities'), p. 8). U vindt de tenlastelegging van poging tot verkrachting onterecht. U stelt dat het slachtoffer meekwam naar uw woning en alles vrijwillig gebeurde. U hekelt dat de politie de camerabeelden niet heeft nagekeken. Gevraagd welke camerabeelden u bedoelt, wijst u naar de openbare camera's (notities, p. 10). Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat het slachtoffer vrijwillig meeging naar uw woning niet betekent dat ze daardoor instemde met de seksuele handelingen die daarop volgden. Wat de tenlastelegging opzettelijke slagen betreft, stelt u het zich niet meer te herinneren omdat u dronken was (notities, p. 10).

Dat u ondanks een definitieve veroordeling de door u gepleegde feiten blijft ontkennen en de verantwoordelijkheid van u afschuift, is niet ernstig te nemen en getuigt allerm minst van schuldinzicht, empathie naar het slachtoffer toe en dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan, integendeel. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. U pleegde fysiek geweld ten aanzien van het slachtoffer daar haar te slagen en stampen. Ze maakte duidelijk niet in te stemmen met de daaropvolgende seksuele handelingen door zich te verzetten en te schreeuwen om hulp. De rechtspsychiater merkte op dat u de tendens heeft om passief-agressief te reageren. Uw medewerking aan het onderzoek was beperkt en uw verklaringen waren soms inconsistent. U nam **weinig eigen verantwoordelijkheid** op en legde deze buiten uzelf. Bovendien heeft u een problematische omgang met alcohol (vonnis, p. 6).

Wat een mogelijke recidive betreft, stelde de psychiater dat de kans hierop vergroot zou kunnen worden omwille van uw problematische coping, de beperkte aanwezigheid van beschermende factoren en een hoge seksuele drive (vonnis, p. 6-7). Uw **agressieve ingesteldheid** blijkt niet enkel uit de vaststellingen van de psychiater en de slagen die u het slachtoffer had toegediend, maar eveneens uit uw reactie op de interveniërende politiediensten, die werd omschreven als "bijzonder geagiteerd en [...] verbaal agressief" (vonnis, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan altijd ruzie te maken als u teveel alcohol heeft gedronken (notities, p. 5, 10). Het was in deze context dat u de voogdij over uw dochter verloor. U vertelde dat u had gedronken en in een gevecht was beland, waardoor de politie u oppakte en uw dochter van u wegnam. Zij woont nu bij een pleeggezin. Volgens uw verklaringen werd uw alcoholconsumptie problematisch nadat u de voogdij over uw dochter was verloren (notities, p. 6-7). Er dient evenwel te worden

opgemerkt dat u ook gedronken had tijdens het incident dat hiertoe aanleiding gaf (notities, p. 12). In verband met uw leven in de gevangenis vertelde u nog dat het zwaar is en u een conflict had met de cipiers (notities, p. 7). Gelet op deze voorvallen van agressie, kan moeilijk worden aangenomen dat u niet gekend bent als een gevaarlijk persoon, zoals u zelf beweert (notities, p. 12). U werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, waarvoor u vrijwel geen verantwoordelijkheid opneemt: "Ik begrijp het niet. Ze zeiden dat ik de intentie had om haar te verkrachten en dat kan ik niet begrijpen" (notities, p. 10). **Zonder enige erkenning van de bijzondere ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.** De bijzondere ernst van de feiten, hoge strafmaat en uw gebrek aan schuldinzicht tonen aan dat u een gevaar voor de samenleving bent. Het feit dat u zich nog in detentie bevindt, beaamt verder deze stelling.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er in uw hoofde ontegensprekelijk sprake is van een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Nadat is vastgesteld dat u voldoet aan de twee cumulatieve voorwaarden om te kunnen overgaan tot intrekking van de vluchtelingenstatus, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moet worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig als onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cf. artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. U bent niet gehuwd en heeft geen partner. U heeft twee kinderen. Uw zestienjarige zoon D.T.K. woont bij uw moeder in Eritrea. Zijn moeder, M. G., verblijft ook in Eritrea. Uw tienjarige dochter E.T.K. is geboren in Ethiopië en reisde in het kader van gezinshereniging naar België. U heeft in haar hoofde geen asiel aangevraagd. U kan niet duiden wanneer zij u vervoegde noch wanneer de politie haar wegnam. U verklaart dat ze door een Belgisch gezin werd "geadopteerd" (notities, p. 6). U weet niet of het officiële adoptie of pleegzorg betreft. Volgens de informatie in het vonnis wordt uw dochter opgevangen door een pleeggezin (vonnis, p. 6). Volgens het uittreksel van uw rijksregister was ze nooit officieel op uw adres ingeschreven. U kreeg soms bezoek van uw dochter en haar pleeg-/adoptieouders toen u nog in de gevangenis van Antwerpen geïnterneerd was. U heeft geen contact met hen gehad sinds uw transfer naar de gevangenis van Leuven. De moeder van uw dochter, M.I.T., verblijft in de Verenigde Staten. U heeft geen andere familie in België (notities, p. 7).

Het einde van uw verblijfsrecht is louter hypothetisch.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 18 april 2025 opgeroepen om op 22 april 2025 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Op de vraag waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden, stelt u geen misdaad te hebben begaan. Indien u iets zou hebben gedaan, zou u het niet expres hebben gedaan. Uw enige fout was dat u teveel had gedronken. U zou het niet rechtvaardig vinden om op basis daarvan uw vluchtelingenstatus in te trekken. Wanneer wordt gevraagd hoe u uw toekomst ziet na uw vrijlating uit de gevangenis, geeft u aan te willen proberen te stoppen met drinken (notities, p. 10). Later herhaalt u dat alcohol de oorzaak is van al uw problemen en u in de toekomst niet meer wil drinken. U heeft spijt, wil uw excuses aanbieden en een gewoon leven leiden (notities, p. 13-14). Er moet wederom worden vastgesteld dat u de bewezen feiten blijft ontkennen en de schuld van u afschuift. U neemt enkel verantwoordelijkheid voor uw problematische relatie met alcohol, maar niet voor de handelingen die u heeft gesteld terwijl u dronken was. Opnieuw, zonder enige erkenning van de bijzondere ernst van deze handelingen, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk misdadig gedrag in de toekomst opnieuw zal stellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen, en het ontbreken van elementen die hierop een ander licht kunnen werpen, blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld

bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Aangezien u een gevaar vormt voor de Belgische samenleving is een intrekking van uw vluchtelingenstatuut een redelijke maatregel.

In dit geval dient het CGVS een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u niet direct noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Eritrea. Een verwijderingsmaatregel is aldus niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Verzoekschrift

2.1. Het verzoekschrift stelt vooreerst:

“Dat verzoeker onmiddellijk het nodige gedaan heeft om beroep aan te tekenen (stuk 4).

Dat pas op 12.06.2025 het bureau voor juridische bijstand te Leuven het dossier goedgekeurde (stuk 2) afschoon op 6.06.2025 de aanvraag door verzoeker werd ingediend!

Dat daags erna - op 13.06.2025 - huidig beroep werd ingediend.

Dat bij het CGVS het gehoorverslag d.d. 22.04.2025 werd opgevraagd, en het CGVS het nog niet aan huidig raadsman heeft bezorgd;

Dat hierdoor de “rechten van de verdediging” in het gedrang komen gelet op het feit dat in de bestreden beslissing slechts op een zeer summiere en kennelijk op een selectieve wijze wordt ingegaan op de argumenten van verzoeker.

Aldus, al deze elementen in acht genomen, lijkt het beroep als tijdig te moeten worden beschouwd vermits het beroep doeltreffend moet zijn.”

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “art. 55/3/1, 1-3 van de Vreemdelingenwet - schending van de zorgvuldigheidsnorm - schending van de rechten van de verdediging - art. 8 E.V.R.M.”

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“Onderdeel 1

Art. 55/3/1 Vreemdelingenwet

[...]

Verzoeker wens er op te wijzen dat hij met het slachtoffer samen op kwam, dat zij vrijwillig naar zijn huis is geweest, dat hij dronken was, maar dat zij ook zwaar onder invloed was van cocaïne (roken van deze harddrugs zeer impactvol).

Gelet op het gebrek van talenkennis, kon hij naar zijn zeggen deze situatie niet goed uitleggen.

In deze context heeft het verloop van feiten zich voorgedaan.

Verwerende partij slaat er ook geen acht op dat verzoeker een “blanco strafblad” had op het moment van de feiten.

Eveneens dient erop te wijzen dat de rechtbank art. 65 Strafwetboek (eenheid van opzet en verwezenlijking) heeft toegepast, hetgeen zij niet moest doen, en waardoor er maar één straf werk opgelegd.

Inderdaad werd er een gevangenisstraf opgelegd van 40 maanden voor poging tot verkrachting (zwaarste strafbaarstelling) waar een maximumstraf op staat van 5 jaar gevangenisstraf.

Door verzoeker wordt niet betwist dat het gepleegde misdrijf “ernstig” is, en zonder hieraan ook iets af te doen, lijkt het misdrijf niet te behoren tot de categorie “uitzonderlijk ernstig”, en dat dit zich ook vertaald in effectieve straf die werd opgelegd en in vergelijking met de wettelijke strafbepaling die maximaal een gevangenisstraf van 5 jaar is.

Dat er door de rechter aldus kennelijk “verzachtende omstandigheden” werden weerhouden.

Daarbij dient ook vermeld te worden dat de situatie in zijn thuisland - Eritrea - er hoegenaamd niet beter op geworden is.

Zo werd in de bestreden beslissing hierover geen advies verleend, en stellen dat het intrekken van de vluchtelingenstatus, niet automatisch het einde van het verblijfsrecht inhoudt, “Het einde van uw verblijfsrecht is louter hypothetisch” (sic, pagina 4), lijkt met de wet strijdig te zijn.

Het verwijzen naar artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU d.d. 13.12.2011 waardoor verzoeker nog als “vluchteling” kan worden beschouwd evenals wijzen naar het non-refoulement beginsel gelet op het negatief terugkeeraadvies en art. 20 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk.

Onderdeel 2

Praktisch betekent de bestreden beslissing wel degelijk dat verzoeker die bijna einde straf is tot de onwenselijke "categorie van onuitzetbaren" zal behoren waardoor hij geen recht heeft om te werken, om na het uitzitten van zijn straf zich te verbeteren en dit mogelijks zal impliceren dat verzoeker een beroep zal moeten doen op het OCMW, werkloosheid niet bevorderlijk is voor bijvoorbeeld een situatie waar iemand problemen heeft met alcohol,...

Alles in acht genomen is deze situatie onredelijk en brengt dit paradoxaal - zoals zo vaak is gebleken - een maatschappelijk volstrekt onwenselijke situatie met zich mee, te meer omdat DVZ doorgaans elke vraag tot regularisatie op grond van 9 bis van de Vreemdelingenwet voor "onuitzetbaren" afwijst verwijzend naar het "gevaar voor de openbare orde".

Evenals voor zijn relatie met zijn minderjarige dochter, mede gelet op de duur van zijn verblijf in het Rijk, is deze situatie maatschappelijk onwenselijk.

Aldus lijkt het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Onderdeel 3

Een beroepstermijn van 10 dagen - een advocaat mag slechts optreden indien het Bureau voor Juridische Bijstand (verder BJB) in het kader van een beroepsprocedure het dossier heeft goedgekeurd (!) - schendt de rechten van de verdediging evenals is niet effectief

Op donderdag 12.06.2025 werd het dossier door het BJB goedgekeurd na aanvraag op 6.06.2025. Op vrijdag 13.06.2025 werd het verzoekschrift ingediend.

Op vrijdag 12.06.2025 werd aan het CGVS in urgentie het dossier opgevraagd om te kunnen achterhalen wat verzoeker effectief gezegd heeft.

In de besteden beslissing wordt er nauwelijks ingegaan op zijn redenering en wordt deze wellicht op een zeer selectieve wijze weergegeven zodat in het verlengde van de beslissing tot intrekking pas.

Tijdens het gehoor was er geen advocaat aanwezig.

Onderdeel 4

Bovendien wordt op pagina 1 ten onrechte gesteld "U heeft drie zussen en twee broers, die beiden overleden zijn. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen" (sic). Verder in de beslissing wordt deze stelling tegengesproken, en blijkt dat verzoeker twee kinderen bij twee vrouwen heeft, en één kind in België onder pleegzorg staat (detentie vader, moeder in het buitenland - USA).

Verwijzen naar onderdeel 2, lijkt de bestreden beslissing wel degelijk een ongeoorloofde inmenging uit te maken in het gezinsleven en dit overeenkomstig art. 8 van het E.V.R.M.

Verzoeker heeft wel degelijk zijn spijt betuigd over de feiten en wil zich verbeteren en zijn vaderschap opnemen zijn dochter (stuk 3)."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"3. Vonnis jeugdrechtsbank inzake minderjarige dochter

4. Mail van Mr. MONDELAERS naar het BJB van Leuven d.d. 6.06.2025 - vraag tot spoedige goedkeuring gelet op de lopende termijn ! - verzoeker heeft dus zo snel als mogelijk de nodige stappen gezet".

Beoordeling

3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een

bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid."

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Daarnaast wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, Eritrea, en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn.*

De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"." (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95 kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

"4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

[...]

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.”

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Richtlijn 2011/95/EU bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in het arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en het arrest *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.* in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, beide van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b), van de Richtlijn 2011/95/EU alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan, volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punten 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormelde arresten van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Richtlijn 2011/95/EU moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

In casu ligt de bewijslast bij verweerder die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: “*In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].*”

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet het volgende: “*De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het verzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.*”

6. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de bestreden beslissing per aangetekende zending van 27 mei 2025 aan verzoeker werd verstuurd en dat er *in casu* een verkorte beroepstermijn van 10 dagen van toepassing was. Verzoeker voert aan dat, gezien een advocaat slechts mag optreden indien het bureau voor juridische bijstand (BJB) het dossier heeft goedgekeurd, een beroepstermijn van 10 dagen de rechten van verdediging schendt, evenals dat het beroep niet effectief is. Verzoeker benadrukt dat hij onmiddellijk het nodige heeft gedaan om beroep aan te tekenen en op 6 juni 2025 een aanvraag heeft gericht aan het bureau voor juridische bijstand, maar dat het BJB het dossier pas op 12 juni 2025 goedkeurde (stukken gevoegd bij het verzoekschrift). Hij stelt dat onderhavig beroep daags nadien op 13 juni 2025 werd ingediend. Daarnaast betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat de notities van het persoonlijk onderhoud van 22 april 2025 werden opgevraagd, maar dat het CGVS deze nog niet aan de huidige advocaat heeft bezorgd. Hij meent dat hierdoor de rechten van verdediging in het gedrang komen.

Verzoeker gaat er evenwel verkeerdelijk van uit dat een verkorte beroepstermijn van 10 dagen van toepassing was, terwijl *in casu* een beroepstermijn van 30 dagen van toepassing was.

Inzake de beroepstermijnen bepaalt artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit artikel 74/8, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een ‘welbepaalde plaats’ de plaats is waar de betrokken vreemdeling “wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, of § 2, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6”.

Artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de vreemdeling die verblijft in een woonunit.

De verkorte termijn van [tien] dagen is slechts van toepassing op de vreemdeling die administratief is vastgehouden of wordt vastgehouden op een welbepaalde plaats of ter beschikking gesteld wordt van de regering met het oog op het vergemakkelijken van zijn verwijdering, en niet op de vreemdeling die is vastgehouden om een andere reden, zoals omwille van een strafrechtelijke veroordeling (*cf.* RvS 5 oktober 2011, nr. 215.577).

In casu blijkt dat de verzoeker op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing in de gevangenis werd vastgehouden ten gevolge van een strafrechtelijke veroordeling. Verzoeker was niet administratief vastgehouden, noch werd hij vastgehouden op een welbepaalde plaats of ter beschikking gesteld van de regering met het oog op het vergemakkelijken van zijn verwijdering.

Aldus betrof de beroepstermijn *in casu* dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing (artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift werd opgesteld, is dan ook geheel te wijten aan het feit dat verzoekers advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat het voorliggende verzoekschrift binnen de beroepstermijn van dertig dagen werd ingediend en dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn rechten in het kader van het beroep bij de Raad niet kon uitoefenen. Uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt bovendien dat de advocaat van verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissing en hierop ingaat. Verzoeker geeft niet aan welke bijkomende elementen hij nog had kunnen of willen aanvoeren. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om tot de terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet nieuwe elementen bij te brengen. Aldus toont verzoeker geenszins aan dat het recht op een daadwerkelijk en effectief beroep in het gedrang is gekomen. In zoverre verzoeker de wet zelf bekritiseert, is de Raad niet bevoegd.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet aanvroeg (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Deze kopie werd hem aangetekend overgemaakt op 22 april 2025 en eveneens via e-mail verzonden naar de griffie van Leuven Centraal. Verzoeker heeft evenwel nagelaten opmerkingen te formuleren binnen de 8 werkdagen na de betekening van de kopie. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker, hoewel hij hiertoe niet verplicht is, niet gevraagd heeft om de bijstand van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud geen bijstand had van een advocaat kan in deze geen rechtvaardiging bieden voor het niet indienen van opmerkingen. Bijgevolg wordt verzoeker geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

7. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat verzoekende partij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf:

“Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met: (1) de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; en (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen dat u op 5 december 2022 schuldig werd bevonden aan poging tot verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit, en opzettelijke slagen met werkonbekwaamheid van minder dan 4 maanden tot gevolg. Uit de feitenvaststellingen blijkt dat u in de avond van 11 juni 2022 in het park had afgesproken met het slachtoffer, die een goede kennis van u was. Jullie dronken alcohol en gingen rond 22 uur samen naar uw woning. Een uur later deed u de deur op slot. Toen het slachtoffer wou vertrekken, hield u haar tegen en dreigde u met fysiek geweld. In de ochtend van 12 juni 2022 escaleerde de situatie. U sloeg haar meermaals in haar aangezicht, zowel met uw vuisten als met een fles. U stampte haar meermaals met uw voet. Vervolgens duwde u haar op het zetelbed en sprong u op haar. U hield één hand rond haar keel en met de andere hand gaf u haar boksen. U kuste haar en betastte haar onder haar trui en aan haar borsten. U probeerde haar broek uit te doen en zat met uw hand in haar broek aan haar zitvlak. Het slachtoffer verweerde zich en schreeuwde dat ze verkracht werd. Een buurvrouw hoorde haar geschreeuw en verwittigde de hulpdiensten. Toen de politieagenten binnenvielen, zagen ze u op het zetelbed op uw knieën tussen de benen van het slachtoffer. Ze lag op haar rug, met opgetrokken benen en haar handen voor haar hoofd ter bescherming. Toen u door de agenten van haar werd afgehaald, reageerde u bijzonder geagiteerd en stelde u zich verbaal agressief op (rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, vonnis nr. [...] dd. 5 december 2022 (verder ‘vonnis’), p. 3-4).

Deze elementen werden vastgesteld op basis van zowel de verklaringen van het slachtoffer als de objectieve elementen in het strafdossier. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de verklaring van de buurvrouw, die een vrouw hoorde schreeuwen “dat ze verkracht werd”, en de vaststellingen van de politieagenten, die u aantroffen op uw knieën tussen de benen van het slachtoffer (vonnis, p. 5). De rechter beoordeelde de verklaringen van het slachtoffer dan ook als geloofwaardig. Wat uw verklaringen betreft, stelde u zich de feiten niet meer goed te herinneren omwille van uw dronken en gedrogeerde toestand. De rechtbank vond het niet aannemelijk dat u zich de feiten niet herinnert, maar wel herinnert dat u geen seksuele handelingen heeft gesteld naar het slachtoffer toe. Uw handelingen konden niet op een andere manier worden geïnterpreteerd dan dat u hiermee de seksuele integriteit van het slachtoffer aantastte en de intentie had om haar seksueel te penetreren (vonnis, p. 5). De rechtbank achtte de tenlasteleggingen van poging tot verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit bewezen. Ook de feiten van opzettelijke slagen zijn bewezen, gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de verklaringen van het slachtoffer en de buurvrouw, de medische vaststellingen bij het slachtoffer, en uw bekentenis (vonnis, p. 6).

*Het feit dat de correctionele rechtbank van Antwerpen oordeelde dat aangetoond is dat u een dader was van de feiten van poging tot verkrachting, aantasting van de seksuele integriteit en opzettelijke slagen, betekent ontegensprekelijk dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**.*

*Betreffende de **aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** kan worden gewezen op de veelzijdige gevolgen van dergelijke feiten voor het slachtoffer. Vooreerst was er sprake van lichamelijke letsels, waaronder een bebloed aangezicht dat kneuzingen en verwondingen vertoonde, letsels aan het oor, de linkerarm en de hals, alsook een brandwonde van een sigaret op de rechterhand. Ze werd overgebracht naar het ziekenhuis voor medische verzorging en twee weken arbeidsongeschikt verklaard (vonnis, p. 3). Gelet op de aard en ernst van de feiten, achtte de correctionele rechtbank van Antwerpen het aannemelijk dat de feiten ook op psychologisch vlak een impact hebben gehad op het slachtoffer. Seksueel geweld kan immers diepgaande en langdurige psychologische gevolgen hebben. Het zelfvertrouwen en veiligheidsgevoel van het slachtoffer werden ondermijnd. De rechter wees ook nog specifiek naar het feit dat ze ernstig miskend werd in haar seksuele integriteit (vonnis, p. 6).*

*In verband met de **op het misdrijf gestelde straf**, dient vooreerst te worden verwezen naar artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek (verder SwB). Dit bepaalt dat één straf kan worden opgelegd voor met elkaar verbonden feiten door eenheid van misdadig opzet, namelijk die gesteld op het zwaarste misdrijf. Artikel*

417/11 SwB bepaalt dat verkrachting bestraft wordt met opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar en artikel 52 SwB bepaalt dat de poging tot de misdaad, in casu verkrachting, wordt gestraft met een straf die onmiddellijk lager is dan die gesteld op de misdaad zelf. Luidens artikel 417/7 SwB wordt aantasting van de seksuele integriteit bestraft met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 5 jaar, en gaat dit volgens artikel 417/59 van de Strafwet gepaard met een veroordeling tot de ontzetting van de rechten bedoeld in artikel 31 eerste lid. Daarnaast wordt het misdrijf opzettelijke slagen, luidens artikel 398, van de Strafwet bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maanden en met een geldboete van 26 euro tot 100 euro of met één van die straffen alleen. Indien de slagen of verwondingen een arbeidsongeschiktheid ten gevolge hebben, wordt de schuldige, volgens artikel 399 SwB, gestraft met een gevangenisstraf van 2 maanden tot 2 jaar en een geldboete van 50 euro tot 200 euro.

Bij het bepalen van de straf en strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en ernst van de feiten, de gevolgen voor het slachtoffer, uw persoonlijkheid en uw persoonlijke situatie.

De correctionele rechtbank van Antwerpen ging niet in op uw verzoek om een straf met uitstel op te leggen. Gelet op de ernst van de feiten en de impact ervan op het slachtoffer, meende de rechtbank dat een straf met uitstel u onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbare karakter van uw gedrag.

U werd veroordeeld tot een **effectieve gevangenisstraf van 40 maanden**. U werd ook voor een **periode van 5 jaar ontzet uit uw rechten** van artikel 31 eerste lid van de Strafwet (vonnis, p. 7).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan."

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers dienstig op het volgende gewezen:

"De tweede voorwaarde heeft betrekking op **het gevaar voor de samenleving**. In uw hoofde wordt een **reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar** voor de samenleving vastgesteld. Zo is er omwille van de definitieve veroordeling sprake van een werkelijke bedreiging. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd, is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

In dit verband kan worden verwezen naar de motivering en strafmaat van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen. De feiten worden gekwalificeerd als ernstig en getuigend van een **gebrekkelijk normbesef**. U hield geen rekening met de fysieke, psychische en seksuele integriteit van uw slachtoffer en de emotionele impact die de feiten op haar zouden hebben. De rechter benadrukte dat er enkel omwille van externe factoren geen verkrachting heeft plaatsgevonden: "Louter dankzij het alert optreden van de buurvrouw en de snelle tussenkomst van de politiediensten kon erger worden voorkomen" (vonnis, p. 6), "Dat er geen penetratie heeft plaatsgevonden, is enkel en alleen te danken aan het verweer van het slachtoffer, het alerte optreden van de buurvrouw en de uiteindelijke tussenkomst van de politiediensten" (vonnis, p. 5).

Bovendien dient te worden benadrukt dat u de feiten blijft ontkennen en onvoldoende schuldinzicht toont.

In het kader van uw gerechtelijke procedure ontkende u de tenlasteleggingen van poging tot verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit. Tijdens uw politieverhoor trachtte u de geloofwaardigheid van de verklaringen van het slachtoffer te ondermijnen door haar te omschrijven als "een verslaafde" en "een vrouw die met iedereen mee gaat en die iedereen kan misbruiken" (vonnis, p. 4). U stelde haar misschien wel te hebben geslagen omdat u dronken was, maar kon zich dit niet meer herinneren. Ook ten overstaan van de onderzoeksrechter gaf u toe fysiek geweld te hebben gepleegd en wilde u zich daarvoor aan haar excuseren. U betwistte evenwel elke seksuele intentie en handeling. In dit verband verklaarde u enerzijds geen tekort aan vrouwen te hebben en anderzijds dronken en gedrogeerd te zijn geweest. U heeft geen herinneringen meer vanaf het moment dat u de cocaïne had gerookt. Op de vraag of u seks met het slachtoffer wou, antwoordde u niet meer te weten wat u gedaan heeft en wees u naar het feit dat zij ook gedronken had (vonnis, p. 4-5). Er dient te worden vastgesteld dat u de bewezen feiten blijft ontkennen en de schuld van u afschuift door te verwijzen naar uw dronken toestand. De psychiater, die werd aangesteld door het gerecht en u onderzocht, besloot eveneens dat u "weinig eigen verantwoordelijkheid" opneemt (vonnis, p. 6). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS toonde u geen schuldinzicht. Opnieuw beschreef u het slachtoffer als een drugsverslaafde en een leugenaar. U kan dan ook niet begrijpen waarom u in deze situatie bent terechtgekomen (notities persoonlijk onderhoud dd. 22 april 2025 (verder 'notities'), p. 8). U vindt de tenlastelegging van poging tot verkrachting onterecht. U stelt dat het slachtoffer meekwam naar uw woning en alles vrijwillig gebeurde. U hekelt dat de politie de camerabeelden niet heeft nagekeken. Gevraagd welke camerabeelden u bedoelt, wijst u naar de openbare camera's (notities, p. 10). Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat het slachtoffer vrijwillig meeging naar uw woning niet betekent dat ze daardoor instemde met de seksuele handelingen die daarop volgden. Wat de tenlastelegging opzettelijke slagen betreft, stelt u het zich niet meer te herinneren omdat u dronken was (notities, p. 10).

Dat u ondanks een definitieve veroordeling de door u gepleegde feiten blijft ontkennen en de verantwoordelijkheid van u afschuift, is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van schuldinzicht,

*empathie naar het slachtoffer toe en dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan, integendeel. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. U pleegde fysiek geweld ten aanzien van het slachtoffer daar haar te slagen en stampen. Ze maakte duidelijk niet in te stemmen met de daaropvolgende seksuele handelingen door zich te verzetten en te schreeuwen om hulp. De gerechtspsychiater merkte op dat u de tendens heeft om passief-agressief te reageren. Uw medewerking aan het onderzoek was beperkt en uw verklaringen waren soms inconsistent. U nam **weinig eigen verantwoordelijkheid** op en legde deze buiten uzelf. Bovendien heeft u een problematische omgang met alcohol (vonnis, p. 6). Wat een mogelijke recidive betreft, stelde de psychiater dat de kans hierop vergroot zou kunnen worden omwille van uw problematische coping, de beperkte aanwezigheid van beschermende factoren en een hoge seksuele drive (vonnis, p. 6-7). Uw **agressieve ingesteldheid** blijkt niet enkel uit de vaststellingen van de psychiater en de slagen die u het slachtoffer had toegediend, maar eveneens uit uw reactie op de interveniërende politiediensten, die werd omschreven als "bijzonder geagiteerd en [...] verbaal agressief" (vonnis, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan altijd ruzie te maken als u teveel alcohol heeft gedronken (notities, p. 5, 10). Het was in deze context dat u de voogdij over uw dochter verloor. U vertelde dat u had gedronken en in een gevecht was beland, waardoor de politie u oppakte en uw dochter van u wegnam. Zij woont nu bij een pleeggezin. Volgens uw verklaringen werd uw alcoholconsumptie problematisch nadat u de voogdij over uw dochter was verloren (notities, p. 6-7). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u ook gedronken had tijdens het incident dat hiertoe aanleiding gaf (notities, p. 12). In verband met uw leven in de gevangenis vertelde u nog dat het zwaar is en u een conflict had met de cipiers (notities, p. 7). Gelet op deze voorvallen van agressie, kan moeilijk worden aangenomen dat u niet gekend bent als een gevaarlijk persoon, zoals u zelf beweert (notities, p. 12). U werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, waarvoor u vrijwel geen verantwoordelijkheid opneemt: "Ik begrijp het niet. Ze zeiden dat ik de intentie had om haar te verkrachten en dat kan ik niet begrijpen" (notities, p. 10). **Zonder enige erkenning van de bijzondere ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.** De bijzondere ernst van de feiten, hoge strafmaat en uw gebrek aan schuldinzicht tonen aan dat u een gevaar voor de samenleving bent. Het feit dat u zich nog in detentie bevindt, beaamt verder deze stelling. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er in uw hoofde ontegensprekelijk sprake is van een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving."*

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij met het slachtoffer "samen op kwam", dat zij vrijwillig naar zijn huis is geweest, dat hij dronken was, maar dat zij ook zwaar onder invloed was van cocaïne. Hij stelt dat hij, gelet op het gebrek aan talenkennis, deze situatie niet goed kon uitleggen. Verder betoogt hij dat verweerder geen acht slaat op zijn blanco strafblad ten tijde van de feiten, wijst hij erop dat er maar één straf werd opgelegd en benadrukt hij dat er een gevangenisstraf van 40 maanden werd opgelegd voor poging tot verkrachting, waar een maximumstraf op staat van 5 jaar. Verzoeker meent dat het misdrijf niet lijkt te behoren tot de categorie "uitzonderlijk ernstig" en dat dit zich ook vertaalt in de effectieve straf die werd opgelegd.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker er met deze opmerkingen geenszins in slaagt een ander licht te werpen op voorgaande terechte en pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat het misdrijf waartoe hij werd veroordeeld wel degelijk een bijzonder ernstig misdrijf betreft en dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving.

Integendeel, ook uit zijn verweer, waarin hij erop wijst dat het slachtoffer vrijwillig met hem is meegegaan naar huis, dat hij dronken was, dat het slachtoffer onder invloed was van cocaïne en dat hij een gebrekkige talenkennis heeft, blijkt andermaal dat verzoeker zijn verantwoordelijkheid en zijn aandeel in de feiten tracht te minimaliseren en de schuld van zich tracht af te schuiven. Samen met verweerder is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoeker ondanks een definitieve veroordeling de door hem gepleegde daden blijft ontkennen (minstens minimaliseren) en de verantwoordelijkheid van zich afschuift, allerminst getuigt van schuldinzicht, laat staan van empathie naar het slachtoffer toe, noch van het gegeven dat er niet langer een actueel gevaar voor de samenleving zou bestaan.

Waar verzoeker er in het verzoekschrift daarnaast op wijst dat hij een blanco strafblad heeft, er maar één straf werd opgelegd, dat deze 40 maanden bedroeg en dat het misdrijf niet lijkt te behoren tot de categorie "uitzonderlijk ernstig", gaat verzoeker geheel voorbij aan de hoger geciteerde motivering van verweerder inzake de aard van het misdrijf, de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade, de op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf, op basis waarvan terecht wordt geconcludeerd dat verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, in die zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast. Evenmin kunnen deze elementen en verzoekers verweer afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker ingevolge zijn verklaringen en daden een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt.

Gelet op wat voorafgaat, dient dan ook te worden besloten dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

8. Verder is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat *in casu* een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus een evenredige maatregel betreft. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers dienstig op het volgende gewezen:

“Nadat is vastgesteld dat u voldoet aan de twee cumulatieve voorwaarden om te kunnen overgaan tot intrekking van de vluchtelingenstatus, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moet worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig als onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cf. artikel 23 van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. U bent niet gehuwd en heeft geen partner. U heeft twee kinderen. Uw zestienjarige zoon D.T.K. woont bij uw moeder in Eritrea. Zijn moeder, M. G., verblijft ook in Eritrea. Uw tienjarige dochter E.T.K. is geboren in Ethiopië en reisde in het kader van gezinshereniging naar België. U heeft in haar hoofde geen asiel aangevraagd. U kan niet duiden wanneer zij u vervoegde noch wanneer de politie haar wegnam. U verklaart dat ze door een Belgisch gezin werd “geadopteerd” (notities, p. 6). U weet niet of het officiële adoptie of pleegzorg betreft. Volgens de informatie in het vonnis wordt uw dochter opgevangen door een pleeggezin (vonnis, p. 6). Volgens het uittreksel van uw rijksregister was ze nooit officieel op uw adres ingeschreven. U kreeg soms bezoek van uw dochter en haar pleeg-/adoptieouders toen u nog in de gevangenis van Antwerpen geïnterneerd was. U heeft geen contact met hen gehad sinds uw transfer naar de gevangenis van Leuven. De moeder van uw dochter, M.I.T., verblijft in de Verenigde Staten. U heeft geen andere familie in België (notities, p. 7).

Het einde van uw verblijfsrecht is louter hypothetisch.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 18 april 2025 opgeroepen om op 22 april 2025 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Op de vraag waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden, stelt u geen misdaad te hebben begaan. Indien u iets zou hebben gedaan, zou u het niet expres hebben gedaan. Uw enige fout was dat u teveel had gedronken. U zou het niet rechtvaardig vinden om op basis daarvan uw vluchtelingenstatus in te trekken. Wanneer wordt gevraagd hoe u uw toekomst ziet na uw vrijlating uit de gevangenis, geeft u aan te willen proberen te stoppen met drinken (notities, p. 10). Later herhaalt u dat alcohol de oorzaak is van al uw problemen en u in de toekomst niet meer wil drinken. U heeft spijt, wil uw excuses aanbieden en een gewoon leven leiden (notities, p. 13-14). Er moet wederom worden vastgesteld dat u de bewezen feiten blijft ontkennen en de schuld van u afschuift. U neemt enkel verantwoordelijkheid voor uw problematische relatie met alcohol, maar niet voor de handelingen die u heeft gesteld terwijl u dronken was. Opnieuw, zonder enige erkenning van de bijzondere ernst van deze handelingen, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk misdadig gedrag in de toekomst opnieuw zal stellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen, en het ontbreken van elementen die hierop een ander licht kunnen werpen, blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Aangezien u een gevaar vormt voor de Belgische samenleving is een intrekking van uw vluchtelingenstatuut een redelijke maatregel.”

In zoverre verzoeker aanhaalt nog steeds een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst, wordt hiermee geen enkele afbreuk gedaan aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, en dat *in casu* een intrekking van zijn vluchtelingenstatus een evenredige maatregel betreft.

De Raad onderstreept dat verzoeker nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en dat het non-refoulementbeginsel op hem van toepassing is.

Gelet op zijn hoedanigheid van vluchteling, beschikt hij voorts nog steeds over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, zesde lid van voormelde Richtlijn 2001/95/EU. Deze rechten zijn in het Belgische

rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf.

Zo in het verzoekschrift wordt gesuggereerd dat de bestreden beslissing praktisch betekent dat verzoeker die bijna einde straf is zal behoren tot de onwenselijke “*categorie van onuitzetbaren*” en dat dit een maatschappelijk volstrekt onwenselijke situatie met zich meebrengt, kan deze algemene (wets)kritiek geen afbreuk doen aan de concrete en specifieke vaststellingen die de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus rechtvaardigen.

Verzoeker wijst op een schending van artikel 8 van het EVRM en geeft aan dat bij een beslissing over verblijfsrecht er een belangenafweging moet gemaakt worden of het recht op een privé- en gezinsleven niet wordt geschonden. De schending van artikel 8 van het EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Evenmin strekt de bestreden beslissing er toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn dochter, die verblijft in een pleeggezin en met wie hij geen contact meer heeft sinds zijn transfer naar de gevangenis in Leuven, wordt gescheiden. Uit het bij het verzoekschrift neergelegd vonnis van de jeugdrechtbank te Antwerpen van 12 mei 2025 blijkt slechts dat “*er nog steeds sprake is van een verontrustende situatie die het maatschappelijk noodzakelijk maakt dat afdwingbare maatregelen worden genomen*” en dat het “*belang van de minderjarige vereist dat de hulpverlening verder kan gaan*”. Dat verzoeker zijn spijt heeft betuigd en zijn vaderschap wil opnemen voor zijn dochter, zoals hij in het verzoekschrift oppert, wijzigt niets aan deze vaststellingen. Waar in de bestreden beslissing onder “*A. Feiten*” melding wordt gemaakt dat verzoeker geen kinderen heeft, dient vastgesteld dat dit een materiële vergissing betreft. Dit blijkt bovendien ook uit de vaststelling dat in de bestreden beslissing onder “*B. Motivering*” wel degelijk wordt gemotiveerd omtrent verzoekers twee kinderen. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

9. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. *In casu* werd verzoeker definitief veroordeeld voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen.

10. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift meent, heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen wel degelijk een advies uitgebracht.

In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

11. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een

onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus dringt zich derhalve niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS